

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 6ης Μαρτίου 2001 *

Στην υπόθεση C-273/99 P,

Bernard Connolly, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λονδίνου (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενος από τους J. Sambon και P. van Gehuchten, avocats, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσεσίων,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) της 19ης Μαΐου 1999 στην υπόθεση T-203/95, Connolly κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-83 και II-443), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**, εκπροσωπούμενη από τους G. Valsesia και J. Currell, επικουρούμενους από τον D. Waelbroeck, avocat, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, C. Gulmann, A. La Pergola, M. Wathelet (εισηγητή) και B. Σκουρή, προέδρους τμήματος, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, P. Jann, L. Sevón, R. Schintgen και N. Colneric, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
γραμματέας: R. Grass,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2000,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 19ης Οκτωβρίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Ιουλίου 1999, ο B. Connolly άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ και των αντιστοίχων διατάξεων των οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, αναίρεση

κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 19 Μαΐου 1999 το Πρωτοδικείο στην υπόθεση T-203/95, Connolly κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-83 και II-443, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή ακυρώσεως που είχε ασκηθεί κατά της από 27 Σεπτεμβρίου 1995 αποφάσεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ) να τεθεί ο προσφεύγων σε αργία από 3ης Οκτωβρίου 1995 και να παρακρατείται το ήμισυ του βασικού μισθού του (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Κατά το άρθρο 11 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ):

«Ο υπάλληλος οφείλει να ασκεί τα καθήκοντά του και να ρυθμίζει τη συμπεριφορά του λαμβάνοντας αποκλειστικά υπόψη τα συμφέροντα των Κοινοτήτων, χωρίς να ζητεί ή να δέχεται οδηγίες από κυβέρνηση, αρχή, οργάνωση ή πρόσωπο ξένο προς το όργανο στο οποίο ανήκει.

Ο υπάλληλος δεν δύναται να δεχθεί από οποιαδήποτε κυβέρνηση ή πηγή ξένη προς το όργανο στο οποίο ανήκει, χωρίς άδεια της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, τιμητική διάκριση, παράσημο, εύνοια, δωρεά ή αμοιβή οποιασδήποτε φύσεως εκτός αν πρόκειται για υπηρεσίες που έχουν παρασχεθεί είτε πριν από τον διορισμό του είτε κατά τη διάρκεια ειδικής αδείας για την εκπλήρωση στρατιωτικής ή ανάλογης πολιτικής θητείας και στο πλαίσιο των υπηρεσιών αυτών.»

3 Το άρθρο 12 του ΚΥΚ ορίζει:

«Ο υπάλληλος πρέπει να αποφεύγει κάθε πράξη και ειδικότερα κάθε δημόσια έκφραση, η οποία δύναται να θίξει την αξιοπρέπεια του λειτουργήματός του.

[...]

Αν ο υπάλληλος προτίθεται να ασκήσει εξωτερική δραστηριότητα, αμειβόμενη ή μη, ή να εκτελέσει υπηρεσία εκτός των Κοινοτήτων, οφείλει να ζητήσει τη σχετική άδεια από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή. Η άδεια αυτή δεν χορηγείται αν η δραστηριότητα ή η υπηρεσία είναι ικανές να παραβιάσουν την ανεξαρτησία του υπαλλήλου ή να επιφέρουν ζημία στη δραστηριότητα των Κοινοτήτων.»

4 Το άρθρο 17, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ προβλέπει:

«Ο υπάλληλος έχει την υποχρέωση να μη δημοσιεύει και να μη δίδει για δημοσίευση, μόνος ή σε συνεργασία με άλλους, οποιοδήποτε κείμενο του οποίου το αντικείμενο συνδέεται με τη δραστηριότητα των Κοινοτήτων χωρίς την άδεια της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής. Η άδεια αυτή χορηγείται μόνον αν η προγραμματιζόμενη δημοσίευση είναι τέτοιας φύσεως ώστε να μη θέτει σε κίνδυνο τα συμφέροντα των Κοινοτήτων.»

Εξάλλου, το άρθρο 88, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ προβλέπει:

«Σε περίπτωση βαρέος παραπτώματος που αποδίδεται σε υπάλληλο από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, είτε πρόκειται για παράλειψη των επαγγελματικών υποχρεώσεών του είτε για παράβαση του κοινού δικαίου, η αρχή αυτή δύναται αμέσως να [θέσει σε αργία τον υπάλληλο] που έχει υποπέσει στο παράπτωμα αυτό.»

Το ιστορικό της διαφοράς

Τα πραγματικά περιστατικά που αποτελούν το ιστορικό της προσφυγής παρατίθενται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση:

«2 Κατά τον χρόνο των περιστατικών, ο προσφεύγων Β. Connolly ήταν υπάλληλος του βαθμού Α 4, κλιμάκιο 4, της Επιτροπής και προϊστάμενος της διοικητικής μονάδας 3 “ΕΝΣ, εθνικές και κοινοτικές νομοσπονδιακές πολιτικές” της διευθύνσεως Δ “νομοσπονδιακές υποθέσεις” της Γενικής Διευθύνσεως οικονομικών και χρηματοδοτικών υποθέσεων.

3 Ο Β. Connolly ζήτησε στις 24 Απριλίου 1995, σύμφωνα με το άρθρο 40 του ΚΥΚ, άδεια άνευ αποδοχών διαρκείας τριών μηνών, αρχόμενη από τις 3 Ιουλίου 1995. Η Επιτροπή τού χορήγησε την άδεια με απόφαση της 2ας Ιουνίου 1995.

4 Με έγγραφο της 18ης Αυγούστου 1995, ο Β. Connolly ζήτησε την επανένταξή του στην Επιτροπή μετά τη λήξη της αδειάς του άνευ αποδοχών. Με απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1995, η Επιτροπή έκανε δεκτή την επανένταξή του στη θέση του από 4ης Οκτωβρίου 1995.

- 5 Κατά τη διάρκεια της αδείας του άνευ αποδοχών, ο B. Connolly δημοσίευσε βιβλίο με τίτλο: *The rotten heart of Europe. The dirty war for Europe's money*, χωρίς να ζητήσει προηγουμένως την κατά το άρθρο 17, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ άδεια.
- 6 Στις αρχές Σεπτεμβρίου, και συγκεκριμένα από τις 4 έως τις 10 Σεπτεμβρίου 1995, δημοσιεύθηκαν στον ευρωπαϊκό και κυρίως στον βρετανικό Τύπο ορισμένα άρθρα αφορώντα το βιβλίο.
- 7 Με έγγραφο της 6ης Σεπτεμβρίου 1995, ο γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως, υπό την ιδιότητά του ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή [...], ενημέρωσε τον προσφεύγοντα σχετικά με την απόφασή του να κινήσει εις βάρος του πειθαρχική διαδικασία λόγω παραβάσεως των άρθρων 11, 12 και 17 του ΚΥΚ και τον κάλεσε σε ακρόαση, σύμφωνα με το άρθρο 87 του ΚΥΚ.
- 8 Στις 12 Σεπτεμβρίου 1995 πραγματοποιήθηκε η πρώτη ακρόαση του προσφεύγοντος, κατά τη διάρκεια της οποίας ο τελευταίος υπέβαλε γραπτή δήλωση, σύμφωνα με την οποία δεν επρόκειτο να απαντήσει σε καμία ερώτηση αν προηγουμένως δεν ενημερωνόταν επί των συγκεκριμένων παραβάσεων που του προσάπτονταν.
- 9 Με έγγραφο της 13ης Σεπτεμβρίου, η ΑΔΑ κάλεσε εκ νέου τον προσφεύγοντα σε ακρόαση, κατ' εφαρμογή του άρθρου 87 του ΚΥΚ, διευκρινίζοντας ότι οι προσαπτόμενες παραλείψεις συνίσταντο στην έκδοση του βιβλίου του και στη δημοσίευση αποσπασμάτων αφορώντων την κυκλοφορία του στην ημερήσια εφημερίδα *The Times*, καθώς και στις δηλώσεις του στα πλαίσια συνεντεύξεως στο ίδιο έντυπο, χωρίς ο ενδιαφερόμενος να έχει ζητήσει την προς τούτο απαιτούμενη άδεια.
- 10 Στις 26 Σεπτεμβρίου 1995, στα πλαίσια της δεύτερης ακροάσεώς του, ο προσφεύγων αρνήθηκε να απαντήσει στις υποβληθείσες ερωτήσεις και κατέθεσε

γραπτή δήλωση με την οποία υποστήριξε ότι, κατά την εκτίμησή του, ήταν δυνατή η δημοσίευση, χωρίς προηγούμενη άδεια, έργου, εφόσον, όταν το έπραξε, τελούσε σε κατάσταση αδειάς άνευ αποδοχών. Ο προσφεύγων πρόσθεσε ότι υπεύθυνος για τη δημοσίευση στον τύπο αποσπασμάτων του βιβλίου του ήταν ο εκδότης του και ότι ορισμένες από τις δηλώσεις του που περιελάμβανε η προαναφερθείσα συνέντευξη είχαν αποδοθεί εσφαλμένα στον ίδιο. [...]

- 11 Στις 27 Σεπτεμβρίου 1995, η ΑΔΑ αποφάσισε, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 88 του ΚΥΚ, να θέσει σε αργία τον Β. Connolly από 3ης Οκτωβρίου 1995, με παρακράτηση του ημίσεος του βασικού μισθού του καθόλη τη διάρκεια ισχύος της θέσεως σε αργία. Η απόφαση δικαιολογούνταν ως εξής:

“Εκτιμώντας ότι ο Bernard Connolly, υπάλληλος της Επιτροπής από τις 14 Αυγούστου 1978, είναι προϊστάμενος της διοικητικής μονάδας Π.Δ.3 (ΕΝΣ, εθνικές και κοινοτικές νομοσυντακτικές πολιτικές)· ότι τελεί σε κατάσταση αδειάς άνευ αποδοχών από τις 3 Ιουλίου 1995 και για περίοδο τριών μηνών·

εκτιμώντας ότι ο Β. Connolly είναι ο συγγραφέας και δημοσίευσε βιβλίο τιτλοφορούμενο *The rotten heart of Europe*, αποσπάσματα του οποίου δημοσιεύθηκαν στην ημερήσια εφημερίδα *The Times*, χωρίς προηγουμένως να ζητήσει και να λάβει την έγκριση της ΑΔΑ, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 17 του ΚΥΚ·

εκτιμώντας ότι το βιβλίο αυτό εκφράζει δημοσίως, όχι όμως κατόπιν εγκρίσεως, θεμελιώδη διαφωνία προς την ίδια την πολιτική που ασκεί η Επιτροπή και αντίθεση προς αυτή την πολιτική που ο Β. Connolly είχε ως αποστολή να εφαρμόσει·

εκτιμώντας ότι ο Β. Connolly υπήρχε περίπτωση να έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει των άρθρων 11 και 12 του ΚΥΚ·

εκτιμώντας ότι οι ως άνω ισχυρισμοί που στρέφονται κατά του B. Connolly άπτονται βαρέος παραπτώματος και δικαιολογούν την κίνηση πειθαρχικής διαδικασίας·

εκτιμώντας ότι, σε έγγραφο της 18ης Αυγούστου 1995, ο B. Connolly διευκρίνισε ότι επιθυμούσε την επανένταξή του στις υπηρεσίες της Επιτροπής μετά τη λήξη, στις 2 Οκτωβρίου 1995, της αδείας του άνευ αποδοχών· ότι η Επιτροπή, με απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1995, ικανοποίησε το αίτημά του και επανένταξε τον B. Connolly στη θέση του που παρέμενε κενή·

εκτιμώντας ότι το άρθρο 88 του ΚΥΚ προβλέπει ότι, σε περίπτωση βαρέος παραπτώματος που αποδίδεται στον υπάλληλο από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, η αρχή αυτή δύναται αμέσως να θέσει σε αργία τον υπάλληλο που έχει υποπέσει στο παράπτωμα· ότι η απόφαση περί θέσεως σε αργία του υπαλλήλου πρέπει να διευκρινίζει αν ο ενδιαφερόμενος διατηρεί, κατά τη διάρκειά της, το δικαίωμα επί των αποδοχών του ή να καθορίζει το ποσοστό της παρακρατήσεως που αυτός υφίσταται·

εκτιμώντας ότι η σοβαρότητα και η φύση των ως άνω ισχυρισμών περί βαρέος παραπτώματος σε σχέση με τα επίσημα καθήκοντά του καθιστούν απρόσφορη την παρουσία του B. Connolly στις υπηρεσίες της Επιτροπής εν αναμονή του αποτελέσματος του πειθαρχικού ελέγχου και δικαιολογεί τη θέση σε αργία σύμφωνα με το άρθρο 88 του ΚΥΚ·

[...]”.

[...]

12 Η ΑΔΑ αποφάσισε στις 4 Οκτωβρίου 1995 να ζητήσει από το πειθαρχικό συμβούλιο να επιληφθεί, κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ.

13 Με έγγραφο της 18ης Οκτωβρίου 1995, το οποίο πρωτοκολλήθηκε στη γενική γραμματεία της Επιτροπής στις 27 Οκτωβρίου 1995, ο προσφεύγων υπέβαλε στην ΑΔΑ ένσταση, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά των αποφάσεων περί κινήσεως πειθαρχικής διαδικασίας και συγκλήσεως του πειθαρχικού συμβουλίου, καθώς και κατά της αποφάσεως περί θέσεώς του σε αργία. [...]

[...]

20 Με έγγραφο της 27ης Φεβρουαρίου 1996, η Επιτροπή ανακοίνωσε στον προσφεύγοντα ότι η από 27 Οκτωβρίου 1995 ένστασή του απορρίφθηκε σιωπηρώς.»

7 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 27 Οκτωβρίου 1995, ο B. Connolly άσκησε προσφυγή, αιτούμενος:

- την ακύρωση της από 6 Σεπτεμβρίου 1995 αποφάσεως της ΑΔΑ περί κινήσεως εις βάρος του πειθαρχικής διαδικασίας, της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και της αποφάσεως της 4ης Οκτωβρίου 1995 περί συγκλήσεως του πειθαρχικού συμβουλίου·
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει το ποσό των 750 000 βελγικών φράγκων (BEF) προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας και προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη συνεπεία της εις βάρος του εκστρατείας διά του Τύπου και των δυσφημιστικών ισχυρισμών, θύμα των οποίων υπήρξε ο ίδιος, και

- τη δημοσίευση του διατακτικού της καταδικαστικής εις βάρος της Επιτροπής αποφάσεως στις ακόλουθες εφημερίδες: *The Times*, *The Daily Telegraph* και *The Financial Times*.
- 8 Μετά την ολοκλήρωση της πειθαρχικής διαδικασίας, η ΑΔΑ έπαυσε, με απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 1996 ληφθείσα προτάσει του πειθαρχικού συμβουλίου, τον προσφεύγοντα, χωρίς έκπτωση ούτε μείωση των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του λόγω αρχαιότητας.
- 9 Το πόρισμα του πειθαρχικού συμβουλίου και η απόφαση περί παύσεως αποτέλεσαν αντικείμενο χωριστών ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγών ακυρώσεως (υποθέσεις T-34/96 και T-163/96, απόφαση της 19ης Μαΐου 1999, Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-87 και II-463). Κατόπιν της ασκήσεως της προσφυγής T-163/96 κατά της αποφάσεως περί παύσεως, ο προσφεύγων παραιτήθηκε από την προσφυγή T-203/95, εξαιρουμένων των αιτιάσεων περί του κύρους της προσβαλλομένης αποφάσεως. Με τις σκέψεις 29 και 30 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έλαβε υπό σημείωση τη μερική παραίτηση του προσφεύγοντος.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 10 Ενώπιον του Πρωτοδικείου, ο προσφεύγων προέβαλε, προς στήριξη του αιτήματός του περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, δύο λόγους αντλούμενους από την παράβαση, αφενός, των άρθρων 25 και 88 του ΚΥΚ και, αφετέρου, από την παραβίαση της αρχής περί ίσης μεταχειρίσεως των υπαλλήλων.

Επί του αντλουμένου από την παράβαση των άρθρων 25 και 88 του ΚΥΚ λόγου

- 11 Ο προσφεύγων προσήψε κατ' ουσίαν στην Επιτροπή ότι δεν αιτιολόγησε επαρκώς την προσβαλλόμενη απόφαση στον βαθμό που δεν εξέθεσε τους λόγους για τους

οποίους τα προσαπτόμενα εις βάρος του πραγματικά περιστατικά ήσαν συστατικά βαρέος παραπτώματος κατά την έννοια του άρθρου 88 του ΚΥΚ.

- 12 Το Πρωτοδικείο απέρριψε τον λόγο αυτό με την ακόλουθη συλλογιστική:

«46 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά τη νομολογία, απόφαση περί θέσεως υπαλλήλου σε αργία πρέπει να δικαιολογείται, κατ' εφαρμογή του άρθρου 25, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, ως εκ του γεγονότος ότι συνιστά βλαπτικό μέτρο. Η σχετική αιτιολογία πρέπει να ικανοποιεί το κριτήριο του άρθρου 88, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, σύμφωνα με το οποίο η ΑΔΑ επιτρέπεται να θέσει αμέσως σε αργία υπάλληλο αν επικαλείται βαρύ παράπτωμα του εν λόγω υπαλλήλου, είτε πρόκειται για παράλειψη των επαγγελματικών υποχρεώσεών του είτε για παράβαση του κοινού δικαίου (προαναφερθείσα απόφαση Gutmann κατά Επιτροπής).

- 47 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, το φερόμενο βαρύ παράπτωμα του προσφεύγοντος οφειλόταν σε γεγονότα, τα οποία, αν υποτεθεί ότι έχουν αποδειχθεί, συνιστούσαν, κατά την ΑΔΑ, παράβαση των διατάξεων του άρθρου 17 του ΚΥΚ και ενδεχομένως παράβαση των προβλεπόμενων στα άρθρα 11 και 12 του ΚΥΚ υποχρεώσεων.

- 48 Πάντως, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει ο προσφεύγων, η απόφαση δεν περιορίζεται στη διευκρίνιση ότι το επίδικο έργο είχε γραφεί και δημοσιευθεί χωρίς προηγούμενη άδεια, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 17 του ΚΥΚ. Πράγματι, με την απόφαση αιτιολογείται, κατά τρόπο εμπειριστατωμένο, η σοβαρότητα της προσαπτομένης παραβάσεως. Αφενός, γίνεται αναφορά στον βαθμό και στα καθήκοντα του προσφεύγοντος υπό την τότε ιδιότητά του ως προϊσταμένου της διοικητικής μονάδας 3 “ΕΝΣ, εθνικές και κοινοτικές νομισματικές πολιτικές” εντός της Γενικής Διευθύνσεως των οικονομικών και χρηματοδοτικών υποθέσεων. Αφετέρου, γίνεται αναφορά στους εχθρικούς όρους του τίτλου του βιβλίου και διευκρινίζεται ότι αποσπάσματά του είχαν δημοσιευθεί στην ημερήσια εφημερίδα *The Times*, τονίζοντας την ιδιαίτερη δημοσιότητα και την πρόωθηση που του επιφυλάχθηκε. Τέλος, η απόφαση υπογραμμίζει ότι το εν λόγω βιβλίο εκφράζει βασική διαφωνία με την πολιτική

της Κοινότητας την οποία ο προσφεύγων ήταν επιφορτισμένος να θέσει σε εφαρμογή.

49 Ενόψει των ανωτέρω πραγματικών περιστατικών, η ΑΔΑ θεώρησε ότι ο προσφεύγων υπήρχε επίσης περίπτωση να έχει παραβεί και τα άρθρα 11 και 12 του ΚΥΚ, δυνάμει των οποίων ο υπάλληλος οφείλει να συμπεριφέρεται με αποκλειστικό γνώμονα το συμφέρον των Κοινοτήτων και να αποφεύγει οποιαδήποτε δημόσια έκφραση γνώμης δυνάμενη να θίξει την αξιοπρέπεια του λειτουργήματός του. Επομένως, ο προσφεύγων δεν δύναται να υποστηρίξει βεβαίως ότι η ΑΔΑ απέφυγε να χαρακτηρίσει τα πραγματικά στοιχεία, τα οποία, σύμφωνα με την εκτίμησή του, στοιχειοθετούσαν ενδεχομένως παράβαση των οικείων διατάξεων. Συναφώς, πρέπει, επίσης, να υπογραμμιστεί ότι το άρθρο 88 του ΚΥΚ δεν απαιτεί από την ΑΔΑ να λάβει οριστική θέση επί του υποστατού της παραβίασεως των προβλεπομένων από το ΚΥΚ υποχρεώσεων αλλά μόνον να εκθέσει τους λόγους για τους οποίους ο διωκόμενος υπάλληλος φέρεται να υπέπεσε σε βαρύ παράπτωμα.

50 Όπως προκύπτει από τα ανωτέρω, η ΑΔΑ αιτιολόγησε επαρκώς κατά νόμο την απόφασή της να θέσει τον προσφεύγοντα σε αργία, εν αναμονή της εκβάσεως της πειθαρχικής διαδικασίας που είχε κινηθεί εις βάρος του.»

Επί του αντλουμένου από την παραβίαση της αρχής περί ίσης μεταχειρίσεως των υπαλλήλων λόγου

13 Ο προσφεύγων προσήψε στην Επιτροπή ότι παραβίασε την αρχή περί ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ υπαλλήλων, αφενός, υπό την έννοια ότι δεν ακολούθησε την κατά κανόνα τηρούμενη πρακτική της να εγκρίνει, χωρίς προηγούμενο έλεγχο, τη δημο-

σίευση έργων εκ μέρους των υπαλλήλων που έχουν αναστείλει την άσκηση των δραστηριοτήτων τους και, αφετέρου, με το αιτιολογικό ότι σε άλλους υπαλλήλους που είχαν επιδείξει συμπεριφορά αναμφισβήτητης σοβαρότητας ενώ παρέμεναν στην ενεργό υπηρεσία δεν επεβλήθη παρόμοιο μέτρο.

14 Το Πρωτοδικείο απέρριψε και τον δεύτερο λόγο με την ακόλουθη συλλογιστική:

«57 Κατά πάγια νομολογία, παραβιάζεται η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως οσάκις επί δύο κατηγοριών προσώπων, η πραγματική και νομική κατάσταση των οποίων δεν εμφανίζει ουσιώδεις διαφορές, υφίσταται διαφορετική μεταχείριση ή οσάκις διαφορετικές καταστάσεις τυγχάνουν ίσης μεταχειρίσεως (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση T-100/92, La Pietra κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. II-275, σκέψη 50, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

58 Όσον αφορά, κατ' αρχάς, το αντλούμενο από την ύπαρξη γενικευμένης πρακτικής της Επιτροπής επιχείρημα, το οποίο άλλωστε δεν αποδείχθηκε, σύμφωνα με το οποίο η δημοσίευση έργων των υπαλλήλων που τελούν σε κατάσταση αδείας άνευ αποδοχών δεν εξαρτάται από την κατά το άρθρο 17, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ προηγούμενη άδεια, δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι συντρέχει παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως δοθέντος ότι αφορά κατάσταση διαφορετική από εκείνη του προσφεύγοντος. Πράγματι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι ίσχυε όντως η εν λόγω πρακτική και αφορούσε κείμενα με αντικείμενο τις δραστηριότητες των Κοινοτήτων κατά την έννοια του προαναφερθέντος άρθρου 17, αρκεί η διαπίστωση ότι, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, η βαρύτητα του προσαπτόμενου στον προσφεύγοντα παραπτώματος δεν οφειλόταν απλώς και μόνο στη μη χορηγηθείσα προηγούμενης άδεια για τη δημοσίευση, αλλά σε ένα σύνολο περιστάσεων που προσιδιάζουν στη συγκεκριμένη περίπτωση, όπως είναι το περιεχόμενο του επιδίκου έργου, η δημοσιότητα που του δόθηκε και το ενδεχόμενο να στοιχειοθετείται παράβαση των άρθρων 11 και 12 του ΚΥΚ.

59 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η ΑΔΑ δεν έλαβε κανένα μέτρο θέσεως σε αργία άλλου υπαλλήλου, ο οποίος είχε δημοσιεύσει, ενώ τελούσε σε ενεργό υπηρεσία,

υβριστικά κείμενα, το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει ότι ο προσφεύγων δεν το απέδειξε, οπότε το επιχείρημα αυτό είναι επίσης απορριπτέο.

- 60 Εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 88, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ δεν επιβάλλει στην ΑΔΑ την υποχρέωση θέσεως σε αργία υπαλλήλου, εις βάρος του οποίου προσάπτεται βαρύ παράπτωμα, αλλά προβλέπει ότι “δύναται” να εκδώσει παρόμοια απόφαση αν πληρούνται η ανωτέρω προϋπόθεση. Επομένως, η ΑΔΑ διαθέτει, στην περίπτωση αυτή, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, σ’ αυτήν δε εναπόκειται να την ασκήσει με γνώμονα τις ιδιάζουσες σε κάθε περίπτωση περιστάσεις.»
- 15 Εν συμπεράσματι, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή και καταδίκασε κάθε διάδικο να φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Η αναίρεση

- 16 Με την αίτηση αναιρέσεώς του, ο B. Connolly ζητεί, αφενός, την εξαφάνιση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και, αφετέρου, επαναλαμβάνει τα αιτήματα που είχε υποβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου· επιπλέον, ζητεί από το Δικαστήριο να διατάξει τη δημοσίευση του διατακτικού της προς έκδοση αποφάσεώς του στα παρατιθέμενα στο σημείο 7 της παρούσης αποφάσεως όργανα του Τύπου.
- 17 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη, λόγω απαραδέκτου, της αναιρέσεως στο σύνολό της και, ειδικότερα, των αιτημάτων περί αποζημιώσεως και δημοσιεύσεως της αποφάσεως.

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως

- 18 Κατά το άρθρο 113, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να μεταβάλει το αντικείμενο της ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκης.
- 19 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 9 της παρούσας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έλαβε υπό σημείωση το γεγονός ότι ο προσφεύγων παραιτήθηκε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, από το σκέλος της προσφυγής του που αφορούσε τις αποφάσεις της ΑΔΑ να κινήσει πειθαρχική εις βάρος του διαδικασία και να συγκαλέσει το πειθαρχικό συμβούλιο, καθώς και από τα αιτήματά του για την αποκατάσταση της ζημίας και τη δημοσίευση της αποφάσεως. Έτσι, το Πρωτοδικείο περιορίστηκε στην εξέταση των επικληθέντων λόγων προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 20 Επομένως, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα τα αιτήματα της αιτήσεως αναιρέσεως με αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων της ΑΔΑ της 6ης Σεπτεμβρίου 1995 να κινήσει πειθαρχική διαδικασία εις βάρος του προσφεύγοντος και της 4ης Οκτωβρίου 1995 να συγκαλέσει το πειθαρχικό συμβούλιο, καθώς και την υποχρέωση της Επιτροπής στην καταβολή αποζημιώσεως και στη δημοσίευση της αποφάσεως.

Επί της ουσίας

- 21 Προς στήριξη της αναιρέσεώς του, ο B. Connolly αναπτύσσει τρεις λόγους. Ο πρώτος λόγος αντλείται από την έλλειψη αιτιολογήσεως της αποφάσεως και από την εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 88, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ. Ο δεύτερος θεμελιώνεται στον αποχαρκτηρισμό της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως καθώς και στην παραβίαση της οφειλόμενης στα έγγραφα πίστews. Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως αντλείται από την παράβαση των αφορώντων το βάρος της αποδείξεως κανόνων και της παραβιάσεως της αρχής της εντιμότητας.

Επι του πρώτου λόγου αναιρέσεως

- 22 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο B. Connolly προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε, στις σκέψεις 47 έως 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ΑΔΑ αιτιολόγησε κατά τρόπο εμπεριστατωμένο, σύμφωνα με τα άρθρα 25 και 88 του ΚΥΚ, τη σοβαρότητα της φερομένης παραβάσεως. Πλην όμως, τα ανωτέρω άρθρα επιβάλλουν στην ΑΔΑ την υποχρέωση όχι μόνο να υποθέτει ότι συντρέχει βαρύ παράπτωμα του διωκομένου υπαλλήλου αλλά και να αιτιολογεί το για ποιους λόγους το παράπτωμα αυτό επιτάσσει την άμεση θέση του υπαλλήλου σε αργία.
- 23 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά το άρθρο 88, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, σε περίπτωση βαρέος παραπτώματος που αποδίδεται στον υπάλληλο από την ΑΔΑ, «είτε πρόκειται για παράλειψη των επαγγελματικών υποχρεώσεών του, είτε για παράβαση του κοινού δικαίου, η αρχή αυτή δύναται αμέσως να [θέσει σε αργία τον υπάλληλο] που έχει υποπέσει στο παράπτωμα αυτό».
- 24 Συναφώς, το Πρωτοδικείο αναγνώρισε, στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το προσαπτόμενο στον προσφεύγοντα βαρύ παράπτωμα «οφειλόταν σε γεγονότα, τα οποία, αν υποτεθεί ότι έχουν αποδειχθεί, συνιστούσαν, κατά την ΑΔΑ, παράβαση των διατάξεων του άρθρου 17 του ΚΥΚ και ενδεχομένως παράβαση των προβλεπομένων στα άρθρα 11 και 12 του ΚΥΚ υποχρεώσεων».
- 25 Το Πρωτοδικείο πρόσθεσε, στη σκέψη 48, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση περιελάμβανε εμπεριστατωμένη αιτιολογία του προσαπτομένου στον ενδιαφερόμενο παραπτώματος, υπό την έννοια ότι προσδιόριζε ειδικότερα, κατ' αρχάς, τον βαθμό και τα καθήκοντα του προσφεύγοντος εντός της Γενικής Διευθύνσεως των οικονομικών και χρηματοδοτικών υποθέσεων· ακολούθως, διευκρίνισε ότι με την προσβαλλόμενη απόφαση γινόταν αναφορά στους εχθρικούς όρους των οποίων έγινε χρήση στον τίτλο του βιβλίου και διευκρινιζόταν ότι αποσπάσματά του δημοσιεύθηκαν στην ημερήσια εφημερίδα *The Times*, τονίζοντας έτσι την ιδιαίτερη δημοσιότητα και την προώθηση που επιφυλάχθηκε σ' αυτό. Τέλος, τονίστηκε ότι η

προσβαλλόμενη απόφαση υπογράμμιζε το γεγονός ότι το βιβλίο εξέφραζε βασική διαφωνία με την πολιτική της Επιτροπής την οποία ο προσφεύγων ήταν επιφορτισμένος να θέσει σε εφαρμογή.

26 Περαιτέρω, αφού διευκρινίστηκε, στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 88 δεν επιβάλλει στην ΑΔΑ την υποχρέωση να λάβει οριστική θέση σχετικά με το υποστατό της παραβάσεως των υποχρεώσεων που απορρέουν από τον ΚΥΚ, αλλ' απλώς να εκθέσει τους λόγους για τους οποίους προσάπτεται στον διωκόμενο υπάλληλο βαρύ παράπτωμα, το Πρωτοδικείο κατέληξε, στη σκέψη 50, ότι η ΑΔΑ είχε αιτιολογήσει επαρκώς κατά νόμο την απόφασή της να θέσει τον προσφεύγοντα σε αργία, εν αναμονή της εκβάσεως της κινηθείσας εις βάρος του πειθαρχικής διαδικασίας.

27 Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, οι σκέψεις 47 έως 49 της οποίας μόλις επανεληφθήσαν, ουδόλως αγνοεί το περιεχόμενο των άρθρων 25 και 88 του ΚΥΚ.

28 Πράγματι, όπως προκύπτει σαφώς από το άρθρο 88, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, η μόνη απαιτούμενη προϋπόθεση για την ευχέρεια της ΑΔΑ να θέσει υπάλληλο σε αργία, εν αναμονή της εκβάσεως της κινηθείσας εις βάρος του πειθαρχικής διαδικασίας, είναι ότι του προσάπτεται βαρύ παράπτωμα.

29 Εν προκειμένω, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση περιελάμβανε, σύμφωνα με το άρθρο 25 του ΚΥΚ, επαρκή αιτιολογία ως προς τη σοβαρότητα του προσαπτομένου εις βάρος του προσφεύγοντος παραπτώματος. Δεν ενατέκετο στην ΑΔΑ, πέραν της αιτιολογίας αυτής, να διευκρινίσει τους λόγους που επέβαλαν την άμεση θέση του ενδιαφερομένου σε αργία ούτε, κατά μείζονα λόγο, στο Πρωτοδικείο να ελέγξει το υποστατό και το βάσιμό τους.

30 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

- 31 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο B. Connolly προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι, με τη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αλλοίωσε την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως και παραβίασε την αρχή της οφειλομένης στα έγγραφα πίστεως.
- 32 Υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αναφέρεται μόνον επικουρικά στο ενδεχόμενο παραβάσεως των υποχρεώσεων που υπέχουν, δυνάμει των άρθρων 11 και 12 του ΚΥΚ, οι υπάλληλοι και ότι η χρήση της ευκτικής εγκλίσεως στα πλαίσια της διατυπώσεως της τελευταίας αυτής παραβάσεως σημαίνει ότι τα φερόμενα ως αντικείμενα στα άρθρα 11 και 12 του ΚΥΚ πραγματικά περιστατικά διαφέρουν από τα ήδη γνωστά και περιγραφέντα από την ΑΔΑ σε σχέση με την παράβαση του άρθρου 17 του ΚΥΚ.
- 33 Κατά τον B. Connolly, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, εν όψει των ιδίων αυτών πραγματικών περιστατικών, η ΑΔΑ είχε θεωρήσει ότι ο προσφεύγων παρέβη ενδεχομένως και τα άρθρα 11 και 12 του ΚΥΚ.
- 34 Όπως υποστηρίζει ορθά η Επιτροπή, ο λόγος αυτός αναιρέσεως θεμελιώνεται σε εσφαλμένη ανάγνωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 35 Πράγματι, η δεύτερη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως αυτής αναφέρεται κατ' αρχάς στη δημοσίευση βιβλίου, αποσπάσματα του οποίου δημοσιεύθηκαν στην ημερήσια εφημερίδα *The Times*, χωρίς ο προσφεύγων να έχει ζητήσει και λάβει προηγουμένως την άδεια της ΑΔΑ, σε αντίθεση προς τις επιταγές του άρθρου 17 του ΚΥΚ. Με την τρίτη αιτιολογική σκέψη διευκρινίζεται ότι το βιβλίο αποτελεί δημόσια και μη εγκεκριμένη έκφραση βασικής διαφωνίας με την πολιτική που

ακολουθεί η Επιτροπή και εναντιώσεως προς αυτήν που ο B. Connolly είχε ως αποστολή να εφαρμόσει. Τέλος, όπως προκύπτει από την τέταρτη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως, ο προσφεύγων «θα μπορούσε» επίσης να έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 11 και 12 του ΚΥΚ.

36 Τα διάφορα αυτά στοιχεία παρατίθενται πιστώσ στις σκέψεις 48 και 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

37 Όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 23 των προτάσεών του, το γεγονός ότι η ΑΔΑ έκανε χρήση της ευκτικής εγκλίσεως, όσον αφορά την παράβαση των άρθρων 11 και 12 του ΚΥΚ, ενώ χρησιμοποιεί την οριστική έγκλιση για την παράβαση του άρθρου 17 αυτού, εξηγείται από την ίδια τη φύση των φερομένων παραβάσεων. Πράγματι, απλώς και μόνον η δημοσίευση έργου, το περιεχόμενο του οποίου συνδέεται με τη δραστηριότητα των Κοινοτήτων, χωρίς να έχει ληφθεί η άδεια της ΑΔΑ, συνιστά παράβαση του άρθρου 17 του ΚΥΚ, γεγονός που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο απλής υλικής διαπιστώσεως. Αντίθετα, ο έλεγχος αν συντρέχει παράβαση των άρθρων 11 ή 12 του ΚΥΚ απαιτεί εκτίμηση πραγματικών περιστατικών, η οποία δεν μπορεί να διατυπωθεί ή, τουλάχιστον, να καταστεί οριστική στο στάδιο της εκδόσεως αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 88 του ΚΥΚ.

38 Επομένως, και ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

39 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, ο B. Connolly προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη τους αφορώντες το βάρος της αποδείξεως κανόνες και παραβίασε την αρχή

της εντιμότητας των ενώπιον δικαστηρίου συζητήσεων υπό την έννοια ότι, στη σκέψη 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε, λόγω μη αποδείξεως, τον ισχυρισμό του ότι η ΑΔΑ δεν έλαβε κανένα μέτρο θέσεως σε αργία άλλου υπαλλήλου, ο οποίος είχε δημοσιεύσει υβριστικά κείμενα ενώ τελούσε σε κατάσταση ενεργού υπηρεσίας.

- 40 Ισχυρίζεται ότι, με την προσφυγή του ακυρώσεως, υποστήριξε ότι η μόνη κύρωση που είχε επιβληθεί στον εν λόγω υπάλληλο ήταν η επίπληξη, αλλ' ότι δεν διέθετε περισσότερα στοιχεία στον βαθμό που αδυνατούσε να λάβει άλλες πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση των υπαλλήλων στους οποίους η Επιτροπή επέβαλε κυρώσεις. Σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, εναπέκειτο, συνακόλουθα, στο καθού θεσμικό όργανο, στο πλαίσιο της εντιμότητας των ενώπιον δικαστηρίου συζητήσεων, να αποδείξει ποια ήταν η πολιτική του σε περίπτωση δημοσιεύσεως εκ μέρους υπαλλήλου, τελούντος σε ενεργό υπηρεσία, οποιουδήποτε κειμένου, χωρίς να έχει λάβει προηγουμένως την αναγκαία άδεια.
- 41 Επ' αυτού, πρέπει να υπομνηστεί ότι, αφ' ης στιγμής τα αποδεικτικά στοιχεία προσκομίστηκαν νομοτύπως και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι εφαρμοστέοι δικονομικοί κανόνες επί της διεξαγωγής των αποδείξεων, το Πρωτοδικείο είναι αποκλειστικά αρμόδιο να εκτιμήσει την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα υποβληθέντα υπόψη του στοιχεία. Επομένως, η εκτίμηση αυτή δεν αποτελεί, υπό την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεως των στοιχείων αυτών, νομικό ζήτημα, υποκείμενο, ως τέτοιο, στον έλεγχο του Δικαστηρίου (απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1998 στην υπόθεση C-185/95 P, Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-8417, σκέψη 24).
- 42 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στην σκέψη 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο προσφεύγων δεν είχε αποδείξει τον ισχυρισμό του σχετικά με τη στάση της Επιτροπής στην έτερη συγκεκριμένη περίπτωση δημοσιεύσεως, χωρίς προηγούμενη άδεια, που επικαλέστηκε. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν προσκόμισε κανένα ενδεικτικό ή άλλο επαρκές στοιχείο ικανό να εξασφαλίσει την περίπτωση αυτή, με αποτέλεσμα να είναι αδύνατο να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι δεν κάλεσε την Επιτροπή να διευκρινίσει την πρακτική της επί του θέματος και να

αποδείξει ότι δεν υπερέβη τις εξουσίες της, ούτε ότι παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως των υπαλλήλων.

- 43 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι ο υπάλληλος που δεν τήρησε τις επιταγές του άρθρου 17, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ δεν υπέστη κυρώσεις, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως των υπαλλήλων δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ο προσφεύγων νομιμοποιούνταν να επικαλεστεί την περίσταση αυτή για να αποφύγει το μέτρο που του επεβλήθη.
- 44 Επομένως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι επίσης απορριπτέος.
- 45 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η αναίρεση είναι απορριπτέα.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 46 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο τυγχάνει εφαρμογής στην αναιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Κατά το άρθρο 70 του ιδίου κανονισμού, επί διαφορών μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους τα έξοδα των θεσμικών οργάνων βαρύνουν τα ίδια. Πάντως, δυνάμει του άρθρου 122, δεύτερο εδάφιο, του ιδίου κανονισμού, το άρθρο 70 δεν τυγχάνει εφαρμογής επί αναιρέσεως υπαλλήλου ή λοιπού προσωπικού ενός θεσμικού οργάνου κατά του τελευταίου. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων/αναιρεσείων ηττήθηκε επί της αναιρέσεώς του, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Καταδικάζει τον B. Connolly στα δικαστικά έξοδα.**

Rodríguez Iglesias

Gulmann

La Pergola

Wathelet

Σκουρής

Edward

Puissochet

Jann

Sevón

Schintgen

Colneric

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Μαρτίου 2001.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias